

Józef Stopa werd geboren op 16 februari 1910 in Pogwizdów nabij Rzeszów PL, als zoon van Katarzyna en Walenty Stopa. In 1922 verhuisde het gezin naar de kolonie Byszów. In 1931 trouwde Józef Stopa met zijn eerste vrouw, de weduwe Marianna, en vestigde zich met haar in Rzeszowice.

Toen Duitsland en de Sovjet-Unie Polen verdeelden, begon de meest tragische periode van deportatie van Polen diep in Sovjet-Rusland. In februari 1940 werd de familie Stopa samen met andere families gedeporteerd naar de Oblast Archangelsk, waar ze aankwamen na een uitputtende reis van 2500 kilometer per goederentrein.

Nadat Hitler op 22 juni 1941 de oorlog aan de USSR had verklaard, begonnen de Sovjets onderhandelingen met de geallieerden en de Polen. Als gevolg hiervan werd in juli 1941 het Sikorski-Mayski-pact getekend. Er werd vervolgens een amnestie voor Polen afgekondigd in de Sovjet-Unie. De Polen kregen hun vrijheid terug en trokken naar het gebied waar het Poolse leger werd gevormd onder bevel van generaal Władysław Anders.

Ook de familie Stopa verliet Reczka en trok in 1941 naar het zuiden. Józef Stopa verloor zijn vrouw en dochters tijdens deze zware en lange reis van meer dan 5000 km. Na aankomst in Oezbekistan bracht Józef Stopa zijn zoon Stanisław naar een militair weeshuis en trad hij toe tot de Poolse strijdkrachten in de Sovjet-Unie.

Józef Stopa begon zijn dienst bij de Poolse strijdkrachten op 10 februari 1942. Hij reisde per schip met de 7e Infanteriedivisie naar Iran, waar hij de olievelden bewaakte. Tijdens de reorganisatie van het Poolse leger in het Midden-Oosten werd Józef Stopa toegewezen aan de Poolse strijdkrachten in Groot-Brittannië. Hij arriveerde daar op 6 september 1942. Een week later werd hij overgeplaatst naar het 1e Anti tankartillerie regiment van de 1e Pantserdivisie.

Hij nam deel aan de volledige gevechtsgeschiedenis van de 1e Poolse Pantserdivisie onder bevel van Stanisław Maczek, dienend bij het 1e Anti tankartillerie regiment; van de landing in Normandië, via de bevrijding van Frankrijk, België en Nederland, inclusief Breda, tot de overgave van de Duitse haven Wilhelmshaven. Vervolgens nam hij als korporaal deel aan de

bezetting van de Duitse afscheidingszone tot de demobilisatie op 9 december 1946.

Na de oorlog woonde Józef Stopa in Breda en trouwde op 27 september 1945 met een Nederlandse vrouw, Hendrika Adriana Teunissen, in Bentheim Nordhorn, Duitsland. Ze hadden zes kinderen. Józef werkte als slijper in een fabriek die kolenkachels en ovens produceerde, en later gasfornuizen. Hij was een maatschappelijk betrokken persoon, die zich sterk maakte voor het lot van ontheemden en vluchtelingen. Twee jaar lang zorgde hij voor een vluchtelingenfamilie uit Hongarije na de opstand van 1956. Hij zong in het Poolse gemeenschapskoor en stuurde zijn kinderen op zaterdag naar een Poolse school

Hij vond zijn familie in Polen via het Poolse Rode Kruis. Hij bezocht zijn familie in Polen voor het eerst na de oorlog, en later ook samen met zijn gezin. Vanaf dat moment bezocht Józef zijn familie in Polen bijna om de twee jaar en ondersteunde hen financieel. Zijn zoon, Adrian Stopa, medeoprichter en eerste voorzitter van de Vereniging van de 1e Poolse Pantserdivisie Nederland,

Momenteel consul voor buitenlandse zaken en ambassades namens de Vereniging van de 1e Poolse Pantserdivisie Nederland, besloot terug te keren naar Polen.

De heer Józef Stopa overleed op 4 juli 1978 en werd begraven in Breda op de begraafplaats Zuylen 🙏🏻